

Pris paa. Den Betragtning er oftere kommen frem, at vi sætte Personerne over Sagen, og derfor siger jeg, at jeg omgaaes ikke med saadanne Tanker; mig er det, som sagt, aldeles ligegyldigt, hvem Hans Majestæt har til Minister, naar jeg blot kan faae de Reformere gjennemførte; som jeg puster. Jeg ser de Herre Ministeres Ligesaad gjerne som Andre, Dygtighed mangle de ikke; havde de ligesaad god Villie til at komme vore Fordringer ind, som de have Dygtighed, saa skulde vi nok se et frugtbare Udbytte af vore Forhandlinger end nu. Men kunne de ikke vinde med, og ville de ikke komme os ind paa anden Maade end hidtil, saa slutter jeg mig til de Herre, som siger, at saa maa vi bruge alle lovlige Midler, der staa til vor Raadighed. Min ærede Nabo tilvenstre sagde i sit Foredrag, at Krigsministeren var saa ung — og han mente vel: dermed: saa uskyldig — at han ikke forstjente at tages med. Jeg kan foraa vidt slutte mig til det ærede Medlem; dog med Undtagelse af de 17 Millioner. At Krigsministeren kommer med sin Revisionplan, kan jeg uden det gode forstaa, det er i Konsekvens af Loven 1867, og det bebrejder jeg ingenlunde den ærede Krigsminister. Men hvad der forundrer mig i høi Grad: det er den ærede Konseilspræsidents Stilling. I 1867 faae han Stillingen saaledes, at Danmark paa ingen Maade kunde bære højere Udgifter til Forsvarsvæsenet end 4 Millioner om Aaret (En Stemmestemme: 3/2; naa, 3/2) jeg vil nødig gjøre den ærede Minister Uret; Retten kan gjøre ham nok af det; men hvad jeg veed, er, at han stemte imod Herplanen, og vistnok hovedsagelig for Kostbarhedens Skyld. Dengang fik vi Forstikringer fra forskjellige Sider om, at Udgifterne dertil ikke vilde overskide 5 Millioner, men de bleve gjorte til Skamme derved, at dette har kostet os henved 7 Millioner om Aaret siden den Tid. Ikke desto mindre vil Revisionen af Herloven, som der foreslaas, medføre 1/2 Million Merudgift, og den Mand, som var mod Herplanen og stemte med os, kan nu sidde i Spidsen for en Regjering, som forelægger os ikke alene Love, som ville medføre større Udgifter end dem i 1867, men saa til Slutningen 17 1/2 Millioner til at begynde at bygge Fæstninger for. Vi maa vel mærke: begynde; thi det vil føre 100 Millioner med sig, inden vi blive færdige. Den, der har haft Leilighed til at se den Slags Ring efter i Sømmene, vil vide, at 17 1/2 Million forslaar ikke meget, og den ærede Krigsminister har været meget aabenhjertig, han har i sin Motivering sagt, at det var et godt Grundlag at bygge paa, saa at der kan ikke være nogen Tvivl herom. Men kan man nu lige over for alt dette undres over, at vi ere komne ind paa denne Vej; der er ikke Tale om at komme Hvertallet ind i alle de Reformforslag, som foreligge i Aar. Saa længe vi vare i Mindretal, kunde Regjeringen maasse sige, at den ikke

kunde tage de Hensyn til os, som maasse ellers kunde være ønskelige, men nu ere vi jo blevne et Hvertal, og det efter en alvorlig Overveielse rundt i Landet. Det har jo heller ikke manglet paa, at Ministeriets Venner have været ude i Landet og hørt Stemningen, og at de maa være komne til den Overbevisning, og maa være overtydede om, at den stemmer med Hvertallets. Derfor undrer det mig i høi Grad, at Regjeringen ikke har stillet sig mere velvillig til os, end den har gjort. Jeg er ingenlunde saa sangvinsk, at jeg tror, at vi skulle faae en Reform eller en Lov sat igjennem, netop saaledes, som jeg anser det for rigtigt; men jeg havde ialfald troet, at man ved de Reformforslag, som man bragte frem, dog havde taget noget Hensyn til det, som saa ofte er sagt: nogenlunde kommunal Selvforsyrelse og virkelige Fremskridt, og det paastaar jeg, at man knap skal kunne vise i een af dem. Disse ere de Grunde, som jeg og vistnok Alle have, der ville stemme imod Finansloven. Det er allerede sagt af ærede Medlemmer, og jeg gjentager det, at jeg ikke stemmer imod, fordi jeg er misfornojet med Finansloven, men at vi kun bruge dette Skridt som et konstitutionelt Middel til at lægge Ministeriet alvorlig paa Hjerte, at vi ikke kunne samstemme med Regjeringen, og derbed din muligt ville søge at bringe et andet Resultat tilveie. Der er sagt af det ærede Medlem for Christed Amts 4de Valgkreds (Schjorring) — og det fornøjer mig, at det netop er sagt af dette ærede Medlem — at Regjeringen ikke kan bebrejde os, at vi ikke have været velvillige, hvor der har været Tale om Lønningsforholdelser, og jeg skulde seile meget, om ikke enhver Minister har faaet fuldt ud og paa enkelte Steder mere, end han har fordret; altsaa kan man ikke indse os med den Bebreidelse, at vi ere færdige. Man har gjort det tidligere; men naar vi have faaet det Skudsmaal fra det ærede Medlem for Christed Amts 4de Valgkreds, det jo ikke kan siges at være uvillig stemt imod Regjeringen, at det ikke har noget paa sig, og Regjeringen desuden selv har indrømmet det, saa forekommer det mig, at man ogsaa burde være saa venlig at hjælpe os paa andre Maader, som Folket sætter Pris paa, med Hensyn til Skolelove, Skattelove og Kirkelove. Dette har man ikke gjort, og derfor slutter jeg mig til dem, der ville negte Finansloven; skjøndt jeg indrømmer, at det er et radikalt Skridt, som man meget nødig skal gaa til; men man kan jo nødes dertil, og vi ere nødt dertil af de Grunde, som ere frenhævede. Hertil skal jeg indskrænke mig, da en Del af, hvad jeg ellers vilde have indsaagt, allerede er saa grundigt inddegaet af tidligere Talere, og da der vistnok er mange flere Talere, som ville udtale sig.

Formanden: Det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds har Ordet.